

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การบริหารความเสี่ยงของ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยสรุปและอภิปรายผล ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการบริหารความเสี่ยงของ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในภาพรวม
2. เพื่อเปรียบเทียบการบริหารความเสี่ยงของ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ เพศ จำแนกเป็น เพศชายและหญิง
3. เพื่อเปรียบเทียบการบริหารความเสี่ยงของ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ ประสบการณ์ในการทำงาน จำแนกเป็น ประสบการณ์ในการทำงานมากและน้อย
4. เพื่อเปรียบเทียบการบริหารความเสี่ยงของ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจ จำแนกเป็น ฐานะทางเศรษฐกิจสูง ปานกลาง และต่ำ

สมมติฐานในการวิจัย

1. การบริหารความเสี่ยงของ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง
2. การบริหารความเสี่ยงของ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ เพศ จำแนกเป็น เพศชายและหญิงแตกต่างกัน
3. การบริหารความเสี่ยงของ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ ประสบการณ์ในการทำงาน จำแนกเป็น ประสบการณ์ในการทำงานมากและน้อยแตกต่างกัน
4. การบริหารความเสี่ยงของ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจ จำแนกเป็น ฐานะทางเศรษฐกิจสูง ปานกลาง และต่ำ แตกต่างกัน

สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้
จากการสรุปผลข้อมูลสถานภาพของผู้บริหารสรุปได้ว่า
เพศ พบว่า ผู้บริหาร จำนวน 396 คน เป็นเพศชาย จำนวน 184 คน คิดเป็นร้อยละ 46.50
เพศหญิง จำนวน 212 คน คิดเป็นร้อยละ 53.50

ประสบการณ์ในการทำงาน พบว่า ประสบการณ์ในการทำงานมาก จำนวน 296 คน คิดเป็นร้อยละ 74.70 ประสบการณ์ในการทำงานน้อย จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 25.30

ฐานะทางเศรษฐกิจ พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจสูง จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.90
ฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 22.70 และฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ
จำนวน 263 คน คิดเป็นร้อยละ 66.40

1. จากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 ที่ว่า “เพื่อศึกษาการบริหารความเสี่ยงของโรงเรียน
อาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในภาพรวม” สรุปได้ว่า การบริหารความเสี่ยงของ
โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณา
รายละเอียดแต่ละด้านพบว่า การบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษา ในกรุงเทพมหานคร
สำคัญมากที่สุดโดยเรียงลำดับจากมากที่สุดลงมาน้อยที่สุด 8 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนด
วัตถุประสงค์ ด้านสภาพแวดล้อมภายในองค์กร ด้านการระบุปัจจัยเสี่ยง ด้านข้อมูลและการ
ติดต่อสื่อสาร ด้านกิจกรรมการควบคุม ด้านการติดตามประเมินผลหรือการรายงาน ด้านการ
ตอบสนองต่อความเสี่ยง ส่วนที่มีการปฏิบัติน้อยที่สุด ได้แก่ ด้านการประเมินความเสี่ยง

เมื่อพิจารณาการบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ใน
กรุงเทพมหานคร ในแต่ละด้าน พบว่า

1.1 ด้านสภาพแวดล้อมภายในองค์กร พบว่าระดับการบริหารความเสี่ยงของ
โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับปานกลาง
เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ เรียงลำดับจากมากที่สุดลงไป 2 ลำดับแรกคือ มีการส่งเสริมสนับสนุนให้
บุคลากรปฏิบัติงาน ที่มุ่งเน้นความซื่อสัตย์และจริยธรรม และมีการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการ
บริหารทรัพยากรบุคคลอย่างชัดเจน และเรียงลำดับจากน้อยที่สุดขึ้นไป 2 อันดับ คือ มีการบริหาร
ความเสี่ยงให้เป็นวัฒนธรรมองค์กร และมีการกำหนดระดับความเสี่ยงที่ยอมรับได้เพื่อการบริหาร
ความเสี่ยง

1.2 ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ พบว่า การบริหารความเสี่ยงของโรงเรียน
อาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อ
พิจารณาเป็นรายชื่อ เรียงลำดับจากมากที่สุดลงไป 2 ลำดับแรกคือ มีการปฏิบัติงานตามกฎหมาย
ระเบียบที่ได้กำหนดไว้อย่างถูกต้อง รองลงมา คือ มีการกำหนดวัตถุประสงค์สอดคล้องกับ

เป้าหมาย และเรียงลำดับจากน้อยที่สุดขึ้นไป 2 อันดับ คือ มีการประเมินความคุ้มค่าในการใช้ทรัพยากร และมีการกำหนดวัตถุประสงค์ระดับกิจกรรมสามารถปฏิบัติและวัดผลได้

1.3 ด้านการบ่งชี้เหตุการณ์หรือการระบุเหตุการณ์ พบว่า การบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมมีการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงลำดับจากมากที่สุดลงไป 2 ลำดับแรกคือ มีการวิเคราะห์ สถิตินักเรียนแรกเข้าเป็นระยะๆ เพื่อทราบสถานการณ์ปัจจุบัน รองลงมา คือ มีการวิเคราะห์เงินทุนหมุนเวียนทั้งในระยะสั้นและระยะยาว และเรียงลำดับจากน้อยที่สุดขึ้นไป 2 อันดับ คือ มีการระบุปัจจัยเสี่ยงที่เป็นอุปสรรคที่ทำให้ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ และโรงเรียนให้ความสำคัญกับความเสถียรด้านกลยุทธ์ต่างๆ ของโรงเรียน มีการป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายระหว่างการปฏิบัติงานให้กับบุคลากร

1.4 ด้านการประเมินความเสี่ยง พบว่า การบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมมีการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงลำดับในระดับปานกลางจากมากที่สุดลงไป 2 ลำดับแรกคือ มีการมุ่งเน้นค้นหาสิ่งที่จะทำให้เกิดเหตุการณ์ที่อาจจะทำให้ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ รองลงมา คือ มีการเรียงลำดับความสำคัญของปัญหาเพื่อการแก้ไขก่อน หลัง และมีระดับปฏิบัติการณ์น้อย คือ มีการประเมินความเสี่ยงเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสาร และมีการประเมินความเสี่ยงตามกระบวนการปฏิบัติงาน และมีการรวบรวมการประเมินโอกาสของความเสี่ยง

1.5 ด้านการตอบสนองต่อความเสี่ยง พบว่า การบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมมีการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงลำดับจากมากที่สุดลงไป 2 ลำดับแรกคือมีการแบ่งความรับผิดชอบกับหน่วยงานอื่นในการจัดการกับความเสี่ยง รองลงมาคือ มีการเลือกวิธีการที่เหมาะสมกับปัญหาที่เผชิญอยู่ และเรียงลำดับจากน้อยที่สุดขึ้นไป 2 อันดับ คือ มีวิธีการดำเนินการเพิ่มเติมเพื่อลดผลกระทบของความเสี่ยงให้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ และมีการจัดการความเสี่ยงที่เหลือในปัจจุบันให้อยู่ในระดับที่ต้องการและยอมรับได้

1.6 ด้านกิจกรรมการควบคุม พบว่า การบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมมีการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงลำดับจากมากที่สุดลงไป 2 ลำดับแรกคือมีการกำหนดการควบคุมทางกายภาพ เช่น เครื่องมือ อุปกรณ์ การรักษาความปลอดภัยของทรัพย์สินไว้อย่างชัดเจน รองลงมาคือมีการระบุอย่างชัดเจนถึงหน้าที่ความรับผิดชอบของบุคลากร และเรียงลำดับจากน้อยที่สุดขึ้นไป 2 อันดับ คือ มีดัชนีวัดผลการดำเนินงาน (Key Performance Indicators-KPI) และมีการกำหนดกลไกในการควบคุมเพื่อป้องกันและลดจุดอ่อนการควบคุม

1.7 ด้านข้อมูลและการติดต่อสื่อสาร พบว่า การบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมมีการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงลำดับในระดับปานกลางจากมากที่สุดลงไป 2 ลำดับแรกคือ มีสายการติดต่อสื่อสารกับนักเรียน ผู้ปกครอง สถานประกอบการ หน่วยงานของรัฐ เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงภายใน รองลงมาคือ มีการกำหนดวิธีปฏิบัติในการติดต่อสื่อสารระหว่างหน่วยงานอย่างมีประสิทธิภาพ เช่นการประชุมทุกเดือน, หนังสือเวียน และมีระดับปฏิบัติที่น้อย คือ มีการนำข้อมูลในอดีตเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ปัจจุบันเพื่อคาดการณ์งานในอนาคต

1.8 ด้านการติดตามประเมินผลหรือการรายงาน พบว่า การบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมมีการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงลำดับในระดับปานกลางจากมากที่สุดลงไป 2 ลำดับแรกคือ การจัดทำรายงานทางการเงินเป็นไปอย่างถูกต้องเชื่อถือได้ รองลงมาคือ มีวิธีการติดตามการบริหารความเสี่ยง และมีระบบการติดตามความเสี่ยงอย่างต่อเนื่องและตามความจำเป็น และมีระดับปฏิบัติที่น้อย คือ มีการทบทวนระบบการบริหารความเสี่ยงทุกขั้นตอนตามแนวทาง (คู่มือ) การบริหารความเสี่ยง รองลงมาคือ มีการรายงานการบริหารความเสี่ยงตามข้อเท็จจริงอย่างเป็นอิสระไม่ปิดบังสิ่งผิดปกติ

2. จากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 ที่ว่า “เพื่อเปรียบเทียบการบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ เพศ จำแนกเป็น เพศชายและหญิง” สรุปผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ เพศ สรุปผลได้ดังต่อไปนี้

การเปรียบเทียบการบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ เพศ จำแนกเป็น เพศชายและหญิง สรุปได้ว่า

พิจารณาโดยรวมพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยผู้บริหารเพศชายมีการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้บริหารเพศหญิง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ผู้บริหารเพศชายมีการบริหารความเสี่ยงแตกต่างกับผู้บริหารเพศหญิง ในด้านการประเมินความเสี่ยง ด้านการตอบสนองต่อความเสี่ยง ด้านกิจกรรมการควบคุม ด้านการติดตามประเมินผลหรือการรายงาน เพศชายสูงกว่าเพศหญิงและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ เพศชายสูงกว่าเพศหญิงและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านสภาพแวดล้อมภายในองค์กร ด้านการบ่งชี้เหตุการณ์หรือการระบุเหตุการณ์ ด้านข้อมูลและการติดต่อสื่อสาร เพศชายสูงกว่าเพศหญิงและแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้บริหารเพศชายมีการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้บริหารเพศหญิงทุกด้าน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบรายละเอียดดังนี้

2.1 ด้านสภาพภาพแวดล้อมภายในองค์กร ภาพรวม พบว่า เพศชายสูงกว่าเพศหญิงและ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่น่าสนใจคือ เพศชายมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าเพศหญิงและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 คือ ผู้บริหารให้ความสำคัญในการนำระบบการบริหารความเสี่ยงเข้ามาใช้งาน มีการกำหนดให้ทุกหน่วยงานบริหารความเสี่ยงในงานที่รับผิดชอบ และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ มีการกำหนดข้อมูลในการตัดสินใจและบริหารความเสี่ยง และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ มีการบริหารความเสี่ยงให้เป็นวัฒนธรรมองค์กร มีการกำหนดระดับความเสี่ยงที่ยอมรับได้เพื่อการบริหารความเสี่ยง นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.2 ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ ภาพรวมพบว่า เพศชายสูงกว่าเพศหญิงและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ที่น่าสนใจคือ เพศชายมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าเพศหญิงและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 คือ มีการประเมินประสิทธิภาพประสิทธิผลทรัพยากร มีการประเมินความคุ้มค่าในการใช้ทรัพยากร และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เรียงลำดับจากมากที่สุด คือ มีการกำหนดวัตถุประสงค์ของกระบวนการหลัก การกำหนดวัตถุประสงค์ระดับกิจกรรมสามารถปฏิบัติและวัดผลได้ มีการกำหนดวัตถุประสงค์สอดคล้องกับเป้าหมาย มีการระบุวัตถุประสงค์และเป้าหมายเป็นลายลักษณ์อักษร มีการกำหนดวัตถุประสงค์ระดับกิจกรรมสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ มีการกำหนดเป้าหมายสอดคล้องกับพันธกิจ มีหลักการนำเชื่อถือของการรายงานทั้งภายในและภายนอกอย่างถูกต้อง และแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ คือ มีการปฏิบัติงานตามกฎหมาย ระเบียบที่ได้กำหนดไว้อย่างถูกต้อง

2.3 ด้านการบ่งชี้เหตุการณ์หรือการระบุเหตุการณ์ ภาพรวมพบว่า เพศชายสูงกว่าเพศหญิงและ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่น่าสนใจคือ เพศชายมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าเพศหญิงและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ มีการป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายระหว่างการปฏิบัติงานให้กับบุคลากร มีการวิเคราะห์ สถิตินักเรียนแรกเข้าเป็นระยะๆ เพื่อทราบสถานการณ์ปัจจุบัน และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ โรงเรียนใส่ใจกับความเสี่ยงด้าน โครงสร้างการกำกับดูแลที่อาจเกิดขึ้น มีการศึกษาจุดแข็งและจุดอ่อนของโรงเรียนเพื่อเน้นจุดแข็ง สร้างความได้เปรียบและขจัดจุดอ่อน ลดความเสี่ยงเปรียบ มีการวิเคราะห์โอกาสและอุปสรรคเพื่อนำมาใช้ในการกำหนดกลยุทธ์ของโรงเรียน มีการวิเคราะห์เงินทุนหมุนเวียนทั้งในระยะสั้นและระยะยาว นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.4 ด้านการประเมินความเสี่ยง ภาพรวมพบว่า เพศชายสูงกว่าเพศหญิงและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ที่น่าสนใจคือ เพศชายมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าเพศหญิงและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 คือ มีการประเมินความเสี่ยง

เกี่ยวกับการติดต่อสื่อสาร มีการกำหนดวิธีการจัดการกับความเสี่ยงที่เหมาะสม มีการประเมินความเสี่ยงตามกระบวนการปฏิบัติงาน มีการนำข้อมูลผลกระทบมาพิจารณาเพื่อกำหนดมาตรการให้ระดับความรุนแรงที่ไม่คาดฝันลดลง มีการประเมินความเสี่ยงเกี่ยวกับการทำสัญญาการประกันอุบัติเหตุภายในองค์กร มีการรวบรวมการประเมินโอกาสของความเสี่ยง และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ มีการวิเคราะห์เหตุการณ์ความเสี่ยงและผลที่อาจจะเกิดขึ้น มีการมุ่งเน้นค้นหาสิ่งที่จะทำให้เกิดเหตุการณ์ที่อาจจะทำให้ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ มีการศึกษาและรวบรวมข้อมูลผลกระทบของเหตุการณ์ความเสี่ยง และแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ คือ มีการเรียงลำดับความสำคัญของปัญหา เพื่อการแก้ไข ก่อน หลัง

2.5 ด้านการตอบสนองต่อความเสี่ยง ภาพรวมพบว่า เพศชายสูงกว่าเพศหญิงและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ที่น่าสนใจคือ เพศชายมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าเพศหญิงและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 คือ มีการแบ่งความรับผิดชอบกับหน่วยงานอื่นในการจัดการกับความเสี่ยง มีวิธีการดำเนินการเพิ่มเติมเพื่อลดโอกาสที่อาจเกิดขึ้นของความเสี่ยง มีการให้ความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นในการจัดการกับความเสี่ยง มีการจัดการความเสี่ยงที่เหลือในปัจจุบันให้อยู่ในระดับที่ต้องการและยอมรับได้ มีการศึกษาวิธีการที่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการจัดการกับความเสี่ยง มีการกำหนดวิธีการดำเนินการเพื่อหลีกเลี่ยงเหตุการณ์ความเสี่ยง มีวิธีการดำเนินการเพิ่มเติมเพื่อลดผลกระทบของความเสี่ยงให้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ มีการจัดการความเสี่ยงที่มีความรุนแรงและมีผลกระทบมากที่สุดเป็นลำดับแรก มีการพิจารณาผลกระทบต่อบุคลากรทุกระดับ และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ มีการเลือกวิธีการที่เหมาะสมกับปัญหาที่เผชิญอยู่

2.6 ด้านกิจกรรมการควบคุม ภาพรวมพบว่า เพศชายสูงกว่าเพศหญิงและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ที่น่าสนใจคือ เพศชายมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าเพศหญิงและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 คือ มีการกำหนดการสอบทานโดยผู้บริหารในกิจกรรมที่สำคัญ มีการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการควบคุมแต่ละกิจกรรมอย่างชัดเจน มีการระบุอย่างชัดเจนถึงหน้าที่ความรับผิดชอบของบุคลากร มีการกำหนดระเบียบวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการควบคุมแต่ละกิจกรรมเป็นลายลักษณ์อักษร มีนโยบายควบคุมการใช้ระบบอินเทอร์เน็ต (Internet) มีดัชนีวัดผลการดำเนินงาน (Key Performance Indicators-KPI) มีการจัดประเภททรัพยากรด้านสารสนเทศตามความสำคัญและความเสี่ยง มีการกำหนดกลไกในการควบคุมเพื่อป้องกันและลดจุดอ่อนการควบคุม มีการกำหนดวิธีการควบคุมระบบประมวลผลข้อมูล และแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ คือ มีการกำหนดการควบคุมทางกายภาพ เช่น เครื่องมืออุปกรณ์ การรักษาความปลอดภัยของทรัพย์สินไว้ชัดเจน

2.7 ด้านข้อมูลและการติดต่อสื่อสาร ภาพรวมพบว่า เพศชายสูงกว่าเพศหญิงและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่น่าสนใจคือ เพศชายมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าเพศหญิงและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 คือ มีการประเมินความเสี่ยงของระบบสารสนเทศตามระยะเวลาที่เหมาะสม มีกระบวนการสอบทานความเข้าใจของบุคลากรเพื่อวัดประสิทธิภาพในการสื่อสาร และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ มีวิธีปฏิบัติในการให้ข้อมูลภายในและภายนอกสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนด มีการใช้ทุกช่องทางการสื่อสารเกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยงถึงบุคลากรภายในอย่างทั่วถึง นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.8 ด้านการติดตามประเมินผลหรือการรายงาน ภาพรวมพบว่า เพศชายสูงกว่าเพศหญิงและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ที่น่าสนใจคือ เพศชายมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าเพศหญิงและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 คือ การจัดทำรายงานทางการเงินเป็นไปอย่างถูกต้องเชื่อถือได้ มีการรายงานการบริหารความเสี่ยงตามข้อเท็จจริงอย่างเป็นอิสระไม่ปิดบังสิ่งผิดปกติ มีการทบทวนระบบการบริหารความเสี่ยงทุกชั้นตอนตามแนวทาง (คู่มือ) การบริหารความเสี่ยง มีการรายงานผลการบริหารความเสี่ยงโดยผู้รับผิดชอบบริหารความเสี่ยง และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ มีการกำหนดการรายงานผลการปฏิบัติงานในแต่ละช่วงเวลาตามเวลาที่กำหนด และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ มีระบบการติดตามความเสี่ยงอย่างต่อเนื่องและตามความจำเป็น มีการรายงานผลการประเมินระบบการควบคุมภายในตามระยะเวลาที่กำหนด มีการประเมินผลวิธีการจัดการความเสี่ยง มีการประเมินผลวิธีการติดตามการบริหารความเสี่ยง มีวิธีการติดตามการบริหารความเสี่ยง

3. จากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 3 ที่ว่า “เพื่อเปรียบเทียบการบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ ประสิทธิภาพในการทำงาน จำแนกเป็น ประสิทธิภาพในการทำงานมากและน้อย” สรุปผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ ประสิทธิภาพในการทำงาน สรุปผลได้ดังต่อไปนี้

การเปรียบเทียบการบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ ประสิทธิภาพในการทำงาน จำแนกเป็น ประสิทธิภาพในการทำงานมากและน้อย สรุปได้ว่า

พิจารณาโดยรวมพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยผู้บริหารที่มีประสิทธิภาพในการทำงานมากมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสิทธิภาพในการทำงานน้อย และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อ

พิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากมีการบริหารความเสี่ยงแตกต่างกับผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทุกด้าน โดยผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อยทุกด้าน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบรายละเอียด ดังต่อไปนี้

3.1 ด้านสภาพภาพแวดล้อมภายในองค์กร ภาพรวมพบว่า ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อย และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ที่น่าสนใจคือ ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อยและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทุกข้อ เรียงลำดับจากมากที่สุดลงมา 3 อันดับ คือ มีการส่งเสริมสนับสนุนให้บุคลากรปฏิบัติงาน ที่มุ่งเน้นความซื่อสัตย์และจริยธรรม มีการบริหารความเสี่ยงให้เป็นวัฒนธรรมองค์กร มีการกำหนดปรัชญาเพื่อใช้ในการบริหารความเสี่ยงในการปฏิบัติงาน และเรียงลำดับจากต่ำสุดขึ้นไป 3 อันดับคือ มีการกำหนดระดับความเสี่ยงที่ยอมรับได้เพื่อการบริหารความเสี่ยง มีการกำหนดให้ทุกหน่วยงานบริหารความเสี่ยงในงานที่รับผิดชอบ มีการกำหนดข้อมูลในการตัดสินใจและบริหารความเสี่ยง

3.2 ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ ภาพรวมพบว่า ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อย และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ที่น่าสนใจคือ ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อยและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทุกข้อ เรียงลำดับจากมากที่สุดลงมา 3 อันดับ คือ มีการกำหนดวัตถุประสงค์ของกระบวนการหลัก การกำหนดวัตถุประสงค์ระดับกิจกรรมสามารถปฏิบัติและวัดผลได้ มีการกำหนดวัตถุประสงค์สอดคล้องกับเป้าหมาย และเรียงลำดับจากต่ำสุดขึ้นไป 3 อันดับคือ มีการประเมินประสิทธิภาพ ประสิทธิผลทรัพยากร มีการประเมินความคุ้มค่าในการใช้ทรัพยากร มีการปฏิบัติงานตามกฎหมาย ระเบียบที่ได้กำหนดไว้อย่างถูกต้อง

3.3 ด้านการบ่งชี้เหตุการณ์หรือการระบุเหตุการณ์ ภาพรวมพบว่า ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อย และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ที่น่าสนใจคือ ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อยและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 คือ มีการป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายระหว่างการปฏิบัติงานให้กับบุคลากร โรงเรียนใส่ใจกับความเสี่ยงด้านโครงสร้างการกำกับดูแลที่อาจเกิดขึ้น มีการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ให้มีความทันสมัย สอดคล้องกันในแต่ละสถานะการณ์ที่แตกต่างกัน มีการระบุปัจจัยเสี่ยงที่เป็นอุปสรรคที่ทำให้ไม่บรรลุวัตถุประสงค์

โรงเรียนให้ความสำคัญกับความเสี่ยงด้านกลยุทธ์ต่างๆของโรงเรียน มีการวิเคราะห์โอกาสและอุปสรรคเพื่อนำมาใช้ในการกำหนดกลยุทธ์ของโรงเรียน มีการกำหนดให้บุคลากรหลักเกี่ยวข้อง อันตรายระหว่างการปฏิบัติงานในหน้าที่ มีการศึกษาจุดแข็งและจุดอ่อนของโรงเรียนเพื่อนำจุดแข็ง สร้างความได้เปรียบและขจัดจุดอ่อน ลดความเสี่ยงเปรียบ และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ มีการวิเคราะห์ สถิตินักเรียนแรกเข้าเป็นระยะๆ เพื่อทราบสถานการณ์ปัจจุบัน และแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติคือ มีการวิเคราะห์เงินทุนหมุนเวียนทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

3.4 ด้านการประเมินความเสี่ยง ภาพรวมพบว่า ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อย และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001 ที่น่าสนใจคือ ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อยและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เรียงลำดับจากมากที่สุดลงมา 3 อันดับ คือ มีการนำข้อมูลผลกระทบมาพิจารณาเพื่อกำหนดมาตรการให้ระดับความรุนแรงที่ไม่คาดฝันลดลง มีการมุ่งเน้นค้นหาสิ่งที่จะทำให้เกิดเหตุการณ์ที่อาจจะทำให้ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ มีการวิเคราะห์เหตุการณ์ความเสี่ยงและผลที่อาจจะเกิดขึ้น และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ มีการเรียงลำดับความสำคัญของปัญหาเพื่อการแก้ไขก่อน หลัง มีการรวบรวมการประเมินโอกาสของความเสี่ยง มีการประเมินความเสี่ยงเกี่ยวกับการทำสัญญาการประกันอุบัติเหตุภายในองค์กร

3.5 ด้านการตอบสนองต่อความเสี่ยง ภาพรวมพบว่า ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อย และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ที่น่าสนใจคือ ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อยและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เรียงลำดับจากมากที่สุดลงมา 3 อันดับ คือ มีการพิจารณาผลกระทบต่อบุคลากรทุกระดับ มีการกำหนดวิธีการดำเนินการเพื่อหลีกเลี่ยงเหตุการณ์ความเสี่ยง มีการจัดการความเสี่ยงที่มีความรุนแรงและมีผลกระทบมากที่สุดเป็นลำดับแรก และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เรียงลำดับจากต่ำสุดขึ้นไป คือ มีการให้ความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นในการจัดการกับความเสี่ยง มีการแบ่งความรับผิดชอบกับหน่วยงานอื่นในการจัดการกับความเสี่ยง

3.6 ด้านกิจกรรมการควบคุม ภาพรวมพบว่า ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อย และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ที่น่าสนใจคือ ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อยและแตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เรียงลำดับจากมากที่สุดลงมา 3 อันดับ คือ มีดัชนีวัดผลการดำเนินงาน (Key Performance Indicators-KPI) มีการกำหนดการสอบทาน โดยผู้บริหารในกิจกรรมที่สำคัญ มีการกำหนดวิธีการควบคุมระบบประมวลผลข้อมูล และเรียงลำดับจากต่ำสุดขึ้นไป 3 อันดับคือ มีนโยบายควบคุมการใช้ระบบอินเทอร์เน็ต(Internet) มีการจัดประเภททรัพยากรด้านสารสนเทศตามความสำคัญและความเสี่ยง มีการระบุอย่างชัดเจนถึงหน้าที่ความรับผิดชอบของบุคลากร

3.7 ด้านข้อมูลและการติดต่อสื่อสาร ภาพรวมพบว่า ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อย และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ที่น่าสนใจคือ ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อยและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เรียงลำดับจากมากที่สุดลงมา 3 อันดับ คือ มีระบบสารสนเทศและการรายงานที่เหมาะสมทันสมัยสำหรับการบริหารและการตัดสินใจของฝ่ายบริหาร มีการพัฒนาระบบสารสนเทศที่จำเป็นให้เป็นปัจจุบันทันเหตุการณ์ มีการกำหนดวิธีปฏิบัติในการติดต่อสื่อสารระหว่างหน่วยงานอย่างมีประสิทธิภาพ เช่นการประชุมทุกเดือน, หนังสือเวียน และเรียงลำดับจากต่ำสุดขึ้นไป 3 อันดับคือ มีสายการติดต่อสื่อสารกับนักเรียน ผู้ปกครอง สถานประกอบการ หน่วยงานของรัฐ เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงภายใน มีการนำข้อมูลในอดีตเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ปัจจุบันเพื่อคาดการณ์งานในอนาคต มีการใช้ทุกช่องทางการสื่อสารเกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยงถึงบุคลากรภายในอย่างทั่วถึงและแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ มีระบบการจับเก็บข้อมูลเป็นปัจจุบัน

3.8 ด้านการติดตามประเมินผลหรือการรายงาน ภาพรวมพบว่า ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อย และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ที่น่าสนใจคือ ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อยและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เรียงลำดับจากมากที่สุดลงมา 3 อันดับ คือ มีการรายงานผลการประเมินระบบการควบคุมภายในตามระยะเวลาที่กำหนด มีการกำหนดการรายงานผลการปฏิบัติงานในแต่ละช่วงเวลาตามเวลาที่กำหนด มีการประเมินผลวิธีการติดตามการบริหารความเสี่ยง และเรียงลำดับจากต่ำสุดขึ้นไป 3 อันดับคือ มีการรายงานการบริหารความเสี่ยงตามข้อเท็จจริงอย่างเป็นอิสระไม่ปิดบังสิ่งผิดปกติ มีการทบทวนระบบการบริหารความเสี่ยงทุกชั้นตอนตามแนวทาง (คู่มือ) การบริหารความเสี่ยง มีการประเมินผลวิธีการจัดการความเสี่ยง และแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ คือ การจัดทำรายงานทางการเงินเป็นไปอย่างถูกต้อง เชื่อถือได้

4. จากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 4 ที่ว่า “เพื่อเปรียบเทียบการบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจ จำแนกเป็น ฐานะทางเศรษฐกิจสูง ปานกลางและต่ำ” สรุปผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจ สรุปผลได้ดังต่อไปนี้

การเปรียบเทียบการบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจ จำแนกเป็น ฐานะทางเศรษฐกิจสูง ปานกลางและต่ำ สรุปได้ว่า

พิจารณาโดยรวม ผู้บริหารที่มีฐานะทางเศรษฐกิจแตกต่างกันมีการบริหารความเสี่ยงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่าฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้บริหารที่มีฐานะทางเศรษฐกิจแตกต่างกันมีการบริหารความเสี่ยงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทุกด้าน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบรายละเอียดดังนี้

4.1 ด้านสภาพแวดล้อมภายในองค์กร ภาพรวม พบว่า การบริหารความเสี่ยงของผู้บริหารที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง ปานกลางและต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ที่น่าสนใจคือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทุกข้อ เรียงลำดับจากมากที่สุดลงมา 3 อันดับ คือ มีการกำหนดอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบของบุคลากรอย่างชัดเจน มีการจัดโครงสร้างการบริหารของโรงเรียนที่ชัดเจนเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่ดี มีการกำหนดข้อมูลในการตัดสินใจและบริหารความเสี่ยง ทั้ง 3 ลำดับ เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่า มีการกำหนดอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบของบุคลากรอย่างชัดเจน เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีการจัดโครงสร้างการบริหารของโรงเรียนที่ชัดเจนเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่ดี เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีการกำหนดข้อมูลในการตัดสินใจและ

เศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีการกำหนดวัตถุประสงค์สอดคล้องกับเป้าหมาย เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเรียงลำดับจากต่ำสุดขึ้นไป 3 อันดับคือ มีการประเมินประสิทธิภาพ ประสิทธิผลทรัพยากร มีหลักการนำเชื่อถือของการรายงานทั้งภายในและภายนอกอย่างถูกต้อง มีการประเมินความคุ้มค่าในการใช้ทรัพยากร ทั้ง 3 ลำดับ เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่า มีการประเมินประสิทธิภาพ ประสิทธิผลทรัพยากร เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีหลักการนำเชื่อถือของการรายงานทั้งภายในและภายนอกอย่างถูกต้อง เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีการประเมินความคุ้มค่าในการใช้ทรัพยากร เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

4.3 ด้านการบ่งชี้เหตุการณ์หรือการระบุเหตุการณ์ ภาพรวม พบว่า การบริหารความเสี่ยงของผู้บริหารที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง ปานกลางและต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ที่น่าสนใจคือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทุกข้อเรียงลำดับจากมากที่สุดลงมา 3 อันดับ คือ มีการระบุปัจจัยเสี่ยงที่เป็นอุปสรรคที่ทำให้ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ มีการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ให้มีความทันสมัย สอดคล้องกันในแต่ละสถานะการณ์ที่แตกต่างกัน มีการกำหนดคิให้บุคลากรหลีกเลี่ยงอันตรายระหว่างการปฏิบัติงานในหน้าที่ ทั้ง 3 ลำดับ เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่ามีการระบุปัจจัยเสี่ยงที่เป็นอุปสรรคที่ทำให้ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามี

ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ให้มีความทันสมัย สอดคล้องกันในแต่ละสถานการณ์ที่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีการกำหนดให้บุคลากรหลีกเลี่ยงอันตรายระหว่างการปฏิบัติงานในหน้าที่ เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเรียงลำดับจากต่ำสุดขึ้นไป 3 อันดับคือ มีการวิเคราะห์เงินทุนหมุนเวียนทั้งในระยะสั้นและระยะยาว มีการวิเคราะห์ สถิตินักเรียนแรกเข้าเป็นระยะๆ เพื่อทราบสถานการณ์ปัจจุบัน มีการวิเคราะห์โอกาสและอุปสรรคเพื่อนำมาใช้ในการกำหนด กลยุทธ์ของ โรงเรียน ทั้ง 3 ลำดับ เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่า มีการวิเคราะห์เงินทุนหมุนเวียนทั้งในระยะสั้นและระยะยาว เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีการวิเคราะห์ สถิตินักเรียนแรกเข้าเป็นระยะๆ เพื่อทราบสถานการณ์ปัจจุบัน เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีการวิเคราะห์โอกาสและอุปสรรคเพื่อนำมาใช้ในการกำหนด กลยุทธ์ของโรงเรียน เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

4.4 ด้านการประเมินความเสี่ยง ภาพรวม พบว่า การบริหารความเสี่ยงของผู้บริหารที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง ปานกลางและต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ที่น่าสนใจคือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทุกข้อ เรียงลำดับจากมากที่สุดลงมา 3 อันดับ คือ มีการประเมินความเสี่ยงตามกระบวนการปฏิบัติงาน มีการรวบรวมการ

ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

4.6 ด้านกิจกรรมการควบคุม ภาพรวม พบว่า การบริหารความเสี่ยงของผู้บริหารที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง ปานกลางและต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ที่น่าสนใจคือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทุกข้อ เรียงลำดับจากมากที่สุดลงมา 3 อันดับ คือ มีการกำหนดวิธีการควบคุมระบบประมวลผลข้อมูล มีการกำหนดการสอบทานโดยผู้บริหารในกิจกรรมที่สำคัญ มีการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการควบคุมแต่ละกิจกรรมอย่างชัดเจน ทั้ง 3 ลำดับ เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายกลุ่ม พบว่า มีการกำหนดวิธีการควบคุมระบบประมวลผลข้อมูล เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีการกำหนดการสอบทานโดยผู้บริหารในกิจกรรมที่สำคัญ เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการควบคุมแต่ละกิจกรรมอย่างชัดเจน เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเรียงลำดับจากต่ำสุดขึ้นไป 3 อันดับคือ มีนโยบายควบคุมการใช้ระบบอินเทอร์เน็ต (Internet) มีการกำหนดการควบคุมทางกายภาพ เช่น เครื่องมือ อุปกรณ์ การรักษาความปลอดภัยของทรัพย์สินไว้อย่างชัดเจน มีการกำหนดระเบียบวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการควบคุมแต่ละกิจกรรมเป็นลายลักษณ์อักษร ทั้ง 3 ลำดับ เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายกลุ่ม พบว่า มีนโยบายควบคุมการใช้ระบบอินเทอร์เน็ต (Internet) เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีการกำหนดการควบคุมทางกายภาพ เช่น เครื่องมือ อุปกรณ์ การรักษาความปลอดภัยของทรัพย์สินไว้อย่างชัดเจน เมื่อ

เปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีการกำหนดระเบียบวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการควบคุมแต่ละกิจกรรมเป็นลายลักษณ์อักษร เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

4.7 ด้านข้อมูลและการติดต่อสื่อสาร ภาพรวม พบว่า การบริหารความเสี่ยงของผู้บริหารที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง ปานกลางและต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ที่น่าสนใจคือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทุกข้อ เรียงลำดับจากมากที่สุดลงมา 3 อันดับ คือ มีกระบวนการสอบถามความเข้าใจของบุคลากรเพื่อวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร มีวิธีปฏิบัติในการให้ข้อมูลภายในและภายนอกสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนด มีระบบสารสนเทศและการรายงานที่เหมาะสมทันสมัยสำหรับการบริหารและการตัดสินใจของฝ่ายบริหาร ทั้ง 3 ลำดับ เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่า มีกระบวนการสอบถามความเข้าใจของบุคลากรเพื่อวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีวิธีปฏิบัติในการให้ข้อมูลภายในและภายนอกสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนด เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางมีระบบสารสนเทศและการรายงานที่เหมาะสมทันสมัยสำหรับการบริหารและการตัดสินใจของฝ่ายบริหาร เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเรียงลำดับจากต่ำสุดขึ้นไป 3 อันดับคือ มีสายการติดต่อสื่อสารกับนักเรียน ผู้ปกครอง สถานประกอบการ หน่วยงานของรัฐ เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงภายใน มีการใช้ทุกช่องทางการ

สื่อสารเกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยงถึงบุคลากรภายในอย่างทั่วถึง มีระบบการจัดเก็บข้อมูลเป็นปัจจุบัน ทั้ง 3 ลำดับ เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่า มีสายการติดต่อสื่อสารกับนักเรียน ผู้ปกครอง สถานประกอบการ หน่วยงานของรัฐ เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงภายใน เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ มีการใช้ทุกช่องทางการสื่อสารเกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยงถึงบุคลากรภายในอย่างทั่วถึง เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีระบบการจัดเก็บข้อมูลเป็นปัจจุบัน เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

4.8 ด้านการติดตามประเมินผลหรือการรายงาน ภาพรวม พบว่า การบริหารความเสี่ยงของผู้บริหารที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง ปานกลางและต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ที่น่าสนใจคือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทุกข้อ เรียงลำดับจากมากที่สุดลงมา 3 อันดับ คือ มีการรายงานผลการประเมินระบบการควบคุมภายในตามระยะเวลาที่กำหนด มีการรายงานการบริหารความเสี่ยงตามข้อเท็จจริงอย่างเป็นอิสระไม่ปิดบังสิ่งผิดปกติ มีการรายงานผลการบริหารความเสี่ยงโดยผู้รับผิดชอบบริหารความเสี่ยง ทั้ง 3 ลำดับ เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่า คือ มีการรายงานผลการประเมินระบบการควบคุมภายในตามระยะเวลาที่กำหนด เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ มีการรายงานการบริหารความเสี่ยงตามข้อเท็จจริงอย่างเป็นอิสระไม่ปิดบังสิ่งผิดปกติ เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีการรายงานผลการบริหารความเสี่ยงโดยผู้รับผิดชอบบริหารความเสี่ยง เมื่อเปรียบเทียบ

ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเรียงลำดับจากต่ำสุดขึ้นไป 3 อันดับคือ การจัดทำรายงานทางการเงินเป็นไปอย่างถูกต้องเชื่อถือได้ มีการประเมินผลวิธีการจัดการความเสี่ยง มีระบบการติดตามความเสี่ยงอย่างต่อเนื่องและตามความจำเป็น ทั้ง 3 ลำดับ เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่า การจัดทำรายงานทางการเงินเป็นไปอย่างถูกต้องเชื่อถือได้ เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีการประเมินผลวิธีการจัดการความเสี่ยง เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ระบบการติดตามความเสี่ยงอย่างต่อเนื่องและตามความจำเป็น เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจสูงกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางกับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

อภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ เพื่อตรวจสอบสมมติฐานของการวิจัย และอภิปรายผลที่ค้นพบ ดังต่อไปนี้

จากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 ที่ว่า “เพื่อศึกษาการบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในภาพรวม” นั้นจากสรุปผลการวิจัยนำไปสู่การอภิปรายผลการวิจัย ได้ดังต่อไปนี้

ในภาพรวม การบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งตอบรับสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า “การบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง”

เมื่อพิจารณาการบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในแต่ละด้าน พบว่า ด้านสภาพแวดล้อมภายในองค์กร ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ ด้านการบ่งชี้

เหตุการณ์หรือการระบุเหตุการณ์ ด้านการตอบสนองต่อความเสี่ยง ด้านกิจกรรมควบคุม ซึ่งในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางทั้งรายด้านและรายข้อ สอดคล้องกับบทความของเจนเนต มณีนาค (2548, หน้า 23) กล่าวว่า การบริหารความเสี่ยงจะต้องทำควบคู่ไปกับแผนทางธุรกิจ กล่าวคือ การบริหารความเสี่ยงนั้นถือเป็นกระบวนการตามปกติของธุรกิจ เพียงแต่อาจจะแยกการปฏิบัติให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ในการบริหารความเสี่ยงต้องแยกเป็นกระบวนการพิเศษออกมาต่างหาก โดยต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ทางธุรกิจและวิสัยทัศน์ขององค์กรเป็นที่ตั้งในการพิจารณาความเสี่ยงขององค์กรต้องมีการจัดลำดับความถี่ของความเสี่ยง และความรุนแรงของความเสี่ยง จากนั้นจึงทำแผนปฏิบัติเพื่อใช้ในการบริหารความเสี่ยง การนำการบริหารความเสี่ยงมาใช้ในองค์กรนั้นจะประสบความสำเร็จในทุกระดับ ก็ต่อเมื่อผู้บริหารระดับสูงให้ความสนใจและมุ่งมั่นปฏิบัติอย่างจริงจัง มีส่วนร่วมในการผลักดัน และวางแผนการบริหารความเสี่ยง เพื่อช่วยให้การบริหารทำได้ง่าย มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะทำให้องค์กรได้ประโยชน์สูงสุดจากการบริหารจัดการ และยังสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยงของ เมธา สุวรรณสาร (2546, หน้า 2-5) กล่าวว่า ความเสี่ยงที่สำคัญทางธุรกิจ เป็นความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการหลักทางธุรกิจที่มีผลกระทบสำคัญต่อการบรรลุเป้าหมายและภารกิจหลักขององค์กร การบริหารความเสี่ยง เป็นกระบวนการที่เป็นระบบในการระบุความเสี่ยง การประเมินความเสี่ยง การจัดลำดับความสำคัญและการกำหนดมาตรการในการบริหารความเสี่ยงให้อยู่ในระดับที่องค์กรยอมรับ เพื่อให้มั่นใจได้ว่าการดำเนินงานขององค์กรสามารถบรรลุวัตถุประสงค์และภารกิจที่กำหนดไว้ โดยการบริหารความเสี่ยงเป็นกระบวนการที่คณะกรรมการขององค์กร ผู้บริหาร และบุคลากรทุกคนในองค์กร จะต้องทำความเข้าใจและให้ความสำคัญ ในด้านของการประเมินความเสี่ยง ด้านข้อมูลและการติดต่อสื่อสาร ด้านการติดตามประเมินผลหรือการรายงาน รายด้านอยู่ในระดับปานกลาง แต่ในรายข้อพบว่า มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย คือ ด้านของการประเมินความเสี่ยง คือ ผู้บริหารมีการรวบรวมการประเมิน โอกาสของความเสี่ยง การประเมินความเสี่ยงตามกระบวนการปฏิบัติงาน การติดต่อสื่อสาร ด้านข้อมูลและการติดต่อสื่อสาร คือ มีการนำข้อมูลในอดีตเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ปัจจุบันเพื่อคาดการณ์งานในอนาคต ด้านการติดตามประเมินผลหรือการรายงาน คือ มีการทบทวนระบบการบริหารความเสี่ยงทุกชั้นตอนตามแนวทาง (คู่มือ)การบริหารความเสี่ยง มีการรายงานการบริหารความเสี่ยงตามข้อเท็จจริงอย่างเป็นอิสระไม่ปิดบังสิ่งผิดปกติ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ กร กษ ทงมี (2545, หน้า 112) ที่พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะงานกับการติดต่อสื่อสารรูปแบบช่องทางและลักษณะการติดต่อ เพราะมีปัจจัยอื่นที่มีอิทธิพลหรือส่งเสริมการติดต่อสื่อสาร เช่น ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการสื่อสารและบรรทัดฐานของกลุ่ม

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า การบริหารความเสี่ยงของผู้บริหารอาจแสดงให้เห็นว่าผู้บริหารรับรู้ถึงความสำคัญ ความจำเป็นในการนำระบบการบริหารความเสี่ยงมาใช้ในโรงเรียน แต่ยังคงขาด

ส่วนสำคัญคือการนำหลักการไปปฏิบัติ คือขาดความเข้าใจความสำคัญในคุณค่าของการบริหาร ความเสี่ยง ผู้บริหารควรกำหนดนโยบายการปฏิบัติเกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยง รวมถึงการใช้ ข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงในการตัดสินใจและบริหารงานอีกทั้งยังไม่ได้ให้ความสนใจหรือให้ ความสำคัญกับการบริหารความเสี่ยงในโรงเรียนมากนัก การบริหารงานในโรงเรียนให้บรรลุผล สำเร็จด้วยดี ส่วนหนึ่งต้องเป็นผลสำเร็จมาจากการบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอย่างเป็นผลดีและ ให้ความใส่ใจในทุกกระบวนการของการบริหารความเสี่ยงและควรให้อยู่ในระดับมากหรือมาก ที่สุดด้วย การบริหารความเสี่ยงจะช่วยให้โรงเรียนพัฒนาไปอย่างต่อเนื่องยิ่งเร่งพัฒนาในอัตราที่เร็ว มากเพียงไร ก็ยิ่งต้องเพิ่มอัตราเสี่ยงในการปฏิบัติงานการบริหารงานมากยิ่งขึ้น การที่ระดับการ ปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางอีกประการหนึ่งคือ อาจเป็นเพราะว่าผู้บริหารไม่เข้าใจหรือไม่ได้รับ การอบรมทางการบริหารเฉพาะทาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการบริหารความเสี่ยง ซึ่งเป็นกิจกรรม หนึ่งของการพัฒนาองค์กรที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้บริหารมีความรู้ ความสามารถและเสริมทักษะใน การปฏิบัติงานเฉพาะด้านเมื่อผ่านการอบรม การฝึกอบรม จะช่วยให้เข้าใจกรอบการบริหารความ เสี่ยง และความรับผิดชอบของแต่ละบุคคลในการจัดการความเสี่ยงและสื่อสารข้อมูลเกี่ยวกับความ เสี่ยงมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภวพร ไพศาลวิชกรกิจ (2542, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบการบริหารความเสี่ยงของหัวหน้าหอผู้ป่วยโรงพยาบาลศูนย์ที่เข้าร่วมและไม่เข้า ร่วมโครงการพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาล พบว่า หัวหน้าหอผู้ป่วยที่ได้รับการอบรมด้าน ความปลอดภัยมีค่าเฉลี่ยการบริหารความเสี่ยงโดยรวมสูงกว่าหัวหน้าหอผู้ป่วยที่ไม่ได้รับการอบรม ด้านความปลอดภัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สาร นิติ บุญประสพ (2549, หน้า 93) พบว่า พยาบาลวิชาชีพที่เคยได้รับการอบรมด้านการบริหารความเสี่ยง มีเจตคติต่อบรรยากาศการบริหารความเสี่ยงด้านความคลาดเคลื่อนทางยาดีกว่าพยาบาลที่ไม่เคย ได้รับการอบรม เนื่องจากการอบรมจะเป็นการพัฒนาให้ผู้บริหารมีความรู้ ความเข้าใจ และ ตระหนักถึงความสำคัญของการบริหารความเสี่ยงได้ดี ส่งผลให้ผู้บริหารมีมุมมองในการทำงานตาม แนวคิดที่เป็นเชิงระบบมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาในผู้บริหารพยาบาล และครูพยาบาลที่ ผ่านการอบรมเรื่องความปลอดภัยของผู้ป่วย ขอมรับวัฒนธรรมความปลอดภัยในการทำงาน และ พัฒนาวัฒนธรรมความปลอดภัยในการทำงานได้ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการอบรม (Ginsburg, Norton, Casebeer, & Lewis, 2005, p.997-1020) และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชวลิต ชุมคำ (2545, บทคัดย่อ) พบว่า การฝึกอบรมการป้องกันความเสี่ยงทำให้ความสามารถในการจัดการความเสี่ยง ด้านการบริหารยาและเวชภัณฑ์ในหอผู้ป่วยอายุรกรรมชาย อายุรกรรมหญิง โรงพยาบาลเลิศสิน เพิ่มขึ้น และยังรวมถึงการให้ข้อมูลและการติดต่อสื่อสารที่ไม่ได้รับการเอาใจใส่เท่าที่ควร อาจเป็น เพราะ ว่า พฤติกรรมการเลือกใช้ชื่อของบุคคลต่างกัน ปัจจุบันโรงเรียนมีการสื่อสารข้อมูลไม่มาก แต่ใช้รูปแบบหลากหลาย ข้อมูลที่บุคลากรได้รับอาจจะไม่พอเพียงต่อการสร้างการรับรู้ในปัจจัย

ต่างๆ อีกทั้งคู่มือการบริหารความเสี่ยงเป็นสิ่งสำคัญ ผู้บริหารควรมีการจัดทำคู่มือการบริหารความเสี่ยงเข้ามาใช้งาน โดยกำหนดการใช้คำนิยามเกี่ยวกับการความเสี่ยงและการบริหารความเสี่ยงแบบเดียวกัน เพื่อทำให้เกิดประสิทธิภาพในการกำหนดวัตถุประสงค์ นโยบาย กระบวนการบ่งชี้และประเมินความเสี่ยง และกำหนดวิธีการจัดการความเสี่ยงที่เหมาะสม และคู่มือดังกล่าวต้องมีกรอบการดำเนินการ นโยบายการบริหารความเสี่ยงที่มีคำอธิบายองค์ประกอบในกรอบการบริหารความเสี่ยงอย่างชัดเจน จะทำให้ผู้ปฏิบัติงานทุกคนใช้ภาษาและรูปแบบการบริหารความเสี่ยงในแนวทางเดียวกันและมีจุดหมายร่วมกันในการบริหารความเสี่ยง เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการทำงาน การติดตามกระบวนการบริหารความเสี่ยง ต้องมีระบบการติดตาม เช่น การรายงานและสอบทานขั้นตอนกระบวนการบริหารความเสี่ยง ความชัดเจนและสม่ำเสมอของการมีส่วนร่วมและความมุ่งมั่น บทบาทของผู้นำในการสนับสนุนและติดตามการบริหารความเสี่ยง การประยุกต์ใช้เกณฑ์การประเมินผลการดำเนินงานที่เกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยงและมีการทบทวน ปรับปรุงกระบวนการบริหารความเสี่ยงให้ทันสมัยและเหมาะสมกับการปฏิบัติงานจริงเป็นประจำ

จากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 ที่ว่า “เพื่อเปรียบเทียบการบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ เพศ จำแนกเป็น เพศชายและหญิง” จากการสรุปผลการวิจัยได้นำไปสู่การอภิปรายผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

การบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ เพศ จำแนกเป็น เพศชายและหญิง ผลการวิจัยพบว่า การบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ซึ่งตอบรับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า “การบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ เพศ จำแนกเป็น เพศชายและหญิง แตกต่างกัน” นั้นจากการศึกษา พบว่า โดยรวม เพศชายสูงกว่าเพศหญิงและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการประเมินความเสี่ยง ด้านการตอบสนองต่อความเสี่ยง ด้านกิจกรรมการควบคุม ด้านการติดตามประเมินผลหรือการรายงาน เพศชายสูงกว่าเพศหญิงและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ เพศชายสูงกว่าเพศหญิงและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านสภาพแวดล้อมภายในองค์กร ด้านการบ่งชี้เหตุการณ์หรือการระบุเหตุการณ์ ด้านข้อมูลและการติดต่อสื่อสาร เพศชายสูงกว่าเพศหญิงและแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้บริหารเพศชายมีการบริหารความเสี่ยงมากกว่าผู้บริหารเพศหญิงทุกด้าน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิรภรณ์ ปฐมกุลนิต (2546, หน้า 155) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารทรัพยากรมนุษย์ของบริษัทในนิคมอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ผลว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มี

ปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันทางด้านเพศ อายุ และอายุงาน มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการบริหารทรัพยากรมนุษย์แตกต่างกัน แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ บุญช่วย เลี้ยว ประไพ (2546, หน้า 61-64) ศึกษาเรื่อง การจัดการความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศของผู้นำเข้า ผู้ส่งออกและผู้นำเข้า-ส่งออก พบว่า ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำประกันภัยความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงและมีตำแหน่งงานในระดับผู้จัดการฝ่ายการเงิน ธุรกิจประเภทผู้ส่งออกจะสนใจทำประกันภัยความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยนมากที่สุด และใกล้เคียงกับงานวิจัยของ Arlene (1991, p.289-302) พบว่า ผู้บริหารมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียที่เป็นเพศหญิงมีความสามารถในการขจัดความเครียดสูงกว่าผู้บริหารที่เป็นเพศชาย และอาจเป็นเพราะว่า ผู้บริหารที่เป็นเพศชาย มีการบริหาร สื่อสารนอกระบบมากกว่าผู้บริหารที่เป็นเพศหญิง อีกทั้งผู้บริหารเพศหญิงมีความละเอียด รอบคอบในขอบเขตของการใช้จ่ายเงินมากกว่า และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรพรรณ ลือบุญธวัชชัย (2537, หน้า 8) ที่พบว่า ผู้บริหารมหาวิทยาลัยทั้งเพศชายและหญิงมีความเครียดในการทำงานไม่แตกต่างกันและสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Richard Kriesshok and Thomas (1989, p.177) ซึ่งเปรียบเทียบภาวะเครียดของอาจารย์มหาวิทยาลัยระดับผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์และศาสตราจารย์ พบว่า เพศไม่มีความแตกต่างในเรื่องความเครียดในการทำงาน

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า การบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ผู้บริหารที่มีเพศต่างกันมีสภาพการปฏิบัติงานด้านการบริหารความเสี่ยงแตกต่างกัน โดยเพศชายจะมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าเพศหญิงอาจเป็นเพราะว่าเพศชายมีการบริหารความเสี่ยงในด้านต่างๆ ทุกด้านในการทำงานและเข้าใจทิศทางการบริหารความเสี่ยง การปรับตัว การแก้ปัญหา รวมถึงการได้รับการสนับสนุนทางสังคม มากกว่าเพศหญิง อีกทั้งผู้บริหารเพศชายมักจะมีบุคลิกภาพที่ดี บุคคลที่มีความสามารถและมีตำแหน่งสูงย่อมต้องทำงานร่วมกับคนจำนวนมาก การติดต่อสื่อสารกับบุคคลต้องมีลักษณะที่ดี หรือมีบุคลิกภาพที่ดี จึงจะสามารถทำงานร่วมกับคนอื่น ๆ ได้ดี สามารถโน้มน้าวจิตใจ ให้ผู้ร่วมงานหรือผู้มาติดต่อด้วยมีความรู้สึกพอใจเกิดความนิยมชมชอบ รู้สึกประทับใจ ยินดีร่วมมือ ด้วยความเต็มใจ ก็จะทำให้งานประสบความสำเร็จได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่ เกิดประโยชน์ร่วมกัน องค์การก็จะพัฒนามั่นคง และผู้บริหารเพศชายให้ความสำคัญในการนำระบบการบริหารความเสี่ยงเข้ามาใช้งาน มีการกำหนดให้ทุกหน่วยงานบริหารความเสี่ยงในงานที่รับผิดชอบ มีการกำหนดข้อมูลในการตัดสินใจและบริหารความเสี่ยง มีการป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายระหว่างการ มีการวิเคราะห์ สถิตินักเรียนแรกเข้าเป็นระยะๆ เพื่อทราบสถานการณ์ปัจจุบัน โรงเรียนใส่ใจกับความเสี่ยงด้านโครงสร้างการกำกับดูแลที่อาจเกิดขึ้น มีการประเมินความเสี่ยงของระบบสารสนเทศตามระยะเวลาที่เหมาะสม มีกระบวนการสอบทานความเข้าใจของบุคลากรเพื่อวัดประสิทธิภาพในการสื่อสาร มีวิธีปฏิบัติในการให้ข้อมูลภายในและ

ภายนอกสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนด มีการประเมินประสิทธิภาพ ประสิทธิผลทรัพยากร มีการประเมินความคุ้มค่าในการใช้ทรัพยากร และมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของกระบวนการซึ่งผู้บริหารเพศชายจึงมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารเพศหญิง

จากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 3 ที่ว่า “เพื่อเปรียบเทียบการบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ ประสิทธิภาพในการทำงาน จำแนกเป็น ประสิทธิภาพในการทำงานมากและน้อย” จากการสรุปผลการวิจัยได้นำไปสู่การอภิปรายผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

การบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ ประสิทธิภาพในการทำงาน จำแนกเป็น ประสิทธิภาพในการทำงานมากและน้อย ผลการวิจัยพบว่า การบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ซึ่งตอบรับสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่า “การบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ ประสิทธิภาพในการทำงาน จำแนกเป็น ประสิทธิภาพในการทำงานมากและน้อยแตกต่างกัน” นั้นจากการศึกษาพบว่า โดยรวม ผู้บริหารที่มีประสิทธิภาพในการทำงานมากมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสิทธิภาพในการทำงานน้อย และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้บริหารที่มีประสิทธิภาพในการทำงานมากมีการบริหารความเสี่ยงแตกต่างกับผู้บริหารที่มีประสิทธิภาพในการทำงานน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทุกด้าน โดยผู้บริหารที่มีประสิทธิภาพในการทำงานมากมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสิทธิภาพในการทำงานน้อยทุกด้าน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของสิวพร จันทรงสิวสกุล (2548, หน้า 61) พบว่า ผู้ประกอบการที่มีระยะเวลาดำเนินงานต่างกัน มีการปฏิบัติการบริหารความเสี่ยงโดยรวม ด้านคุณภาพ ด้านคุณลักษณะ และด้านราคามีการปฏิบัติแตกต่างกัน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของอาภา นิตยศักดิ์ (2533, หน้า 89) พบว่า ผู้บริหารที่มีประสิทธิภาพการบริหารมากกว่าจะให้คะแนนการจัดการต่อความเสี่ยงของการปฏิบัติการพยาบาลสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสิทธิภาพการบริหารน้อยกว่า เนื่องจากประสิทธิภาพจะช่วยเสริมทักษะในการทำงาน โดยเฉพาะด้านการบริหารเมื่อเกิดปัญหาสามารถแก้ไขและป้องกันปัญหาที่เกิดขึ้นได้ทันเวลา ทักษะด้านความคิดเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ทักษะในการแก้ปัญหาเป็นสิ่งจำเป็นในการพัฒนาทักษะ ในการตัดสินใจสามารถทำให้คนจินตนาการได้กว้างไกล รอบคอบ มีเหตุผล (Kirk, 1981, p.172) ทักษะในด้านต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากประสิทธิภาพที่ผ่านมามีในอดีตของมนุษย์ จึงเป็นประสิทธิภาพในการทำงานของมนุษย์ทุกคน ซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ผลการปฏิบัติงานแตกต่างกัน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Cooper (2004, p. 487-491) ได้ศึกษาเกี่ยวกับบรรยากาศความปลอดภัยในการทำงาน ซึ่งเกี่ยวข้องกับเจตคติ

ต่อบรรยากาศการบริหารความเสี่ยง พบว่าพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่มีประสบการณ์การทำงาน และปฏิบัติงานในแผนกที่แตกต่างกันมีการรับรู้ถึงบรรยากาศความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน มีเจตคติต่อการจัดการความเสี่ยง ระดับความรุนแรงของความเสี่ยงและเจตคติต่อการอบรมเรื่องความปลอดภัยแตกต่างกันด้วย และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นภาพร มัทย์พงษ์ถาวร (2543, บทคัดย่อ) ทำการศึกษาการรับรู้ความเสี่ยงและพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของคนงานก่อสร้างในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า คนงานที่มีประสบการณ์การทำงานมากมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานดีกว่าคนงานที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คนงานที่มีการรับรู้ความเสี่ยงด้านสุขภาพร่างกาย ด้านสภาพการทำงานและด้านการใช้เครื่องมือเครื่องจักรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 .02 และ .001 ตามลำดับ และลักษณะงานที่แตกต่างกัน ส่งผลให้ช่างปูนมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานดีกว่ากรรมกรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การรับรู้ความเสี่ยงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน ($r = .21$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สิริกร อักษรดี (2544, หน้า 104) ซึ่งทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยด้านงานกับความเครียดของพนักงานต้อนรับภาคพื้นดิน บริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน) ที่ทำงานประจำ ณ 90 ท่าอากาศยานกรุงเทพฯ ผลการวิจัยสรุปว่าพนักงานต้อนรับภาคพื้นดินฯ มีความเครียดโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง นั้นเป็นเพราะสภาพความแตกต่างกันในเรื่องของปัจจัยด้านบุคคลของพนักงานแต่ละคน แต่มีงานวิจัยที่ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานคือ งานวิจัยของสารนิตี บุญประสพ (2549, หน้า 84-96) ได้ศึกษาเรื่อง เจตคติต่อบรรยากาศการบริหารความเสี่ยงและการปฏิบัติการบริหารความเสี่ยงด้านความคลาดเคลื่อนทางยาของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลมหาราชนครศรีธรรมราช พบว่า พยาบาลวิชาชีพที่มีประสบการณ์การทำงานและปฏิบัติงานในแผนกที่แตกต่างกันมีเจตคติต่อบรรยากาศการบริหารความเสี่ยงด้านความคลาดเคลื่อนทางยา ไม่แตกต่างกัน พยาบาลวิชาชีพที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน มีการปฏิบัติการบริหารความเสี่ยงด้านความคลาดเคลื่อนทางยาโดยรวมไม่แตกต่างกัน พยาบาลวิชาชีพที่ได้รับการอบรมด้านการบริหารความเสี่ยงมีเจตคติต่อบรรยากาศการบริหารความเสี่ยงด้านความคลาดเคลื่อนทางยาดีกว่า และมีการปฏิบัติการบริหารความเสี่ยงด้านความคลาดเคลื่อนทางยาดีกว่าพยาบาลวิชาชีพที่ไม่เคยได้รับการอบรมด้านการบริหารความเสี่ยงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังมีงานวิจัยของวิชัย ใจชื่น (2546, หน้า 87) ที่พบว่า พนักงานที่มีอายุงานต่างกันมีการรับรู้บรรยากาศบริษัทที่ไม่แตกต่างกัน โดยที่พนักงานที่มีอายุการทำงานน้อยจะมีการรับรู้สูงกว่าพนักงานที่มีอายุงานมากกว่าเล็กน้อย

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากมีการบริหารความเสี่ยงสูงกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อย อาจเป็นเพราะว่าผู้บริหารที่ปฏิบัติงานมา

นานย่อมมีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า ทำให้เห็นความสำคัญในการปฏิบัติงานมากกว่า สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ และแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในงานได้อย่างมีวิจารณญาณ รวมถึงการปฏิบัติงานที่สอดคล้องกับนโยบายของโรงเรียนและการดำเนินงานของโรงเรียนที่มีผู้บริหารที่มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์สูง เข้ามาบริหารจัดการงานในโรงเรียนได้หลายปีจะทำให้มีข้อมูลของความเสี่ยงในด้านต่างๆ เช่น ด้านสภาพแวดล้อมภายในองค์กร การกำหนดวัตถุประสงค์หรือการมีข้อมูลเกี่ยวกับการเงิน บุคลากร นักเรียน เป็นต้น ซึ่งหากมีความเสี่ยงเกิดขึ้นก็มีแนวทางในการแก้ไขปัญหาอย่างชัดเจนและมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้การดำเนินงานในโรงเรียนด้านต่างๆ ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย อีกทั้งผู้มีประสบการณ์ต่างกันทำให้แนวคิดต่างกัน จึงให้ความสำคัญของการบริหารความเสี่ยงต่างกันจะเห็นได้ว่า การบริหารความเสี่ยงทุกด้านผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากจะให้ความสำคัญมากกว่าผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อย

จากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 4 ที่ว่า “เพื่อเปรียบเทียบการบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจ จำแนกเป็น ฐานะทางเศรษฐกิจสูง ปานกลางและต่ำ” จากการสรุปผลการวิจัยได้นำไปสู่การอภิปรายผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

การบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจ จำแนกเป็น ฐานะทางเศรษฐกิจสูง ปานกลางและต่ำ ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารที่มีฐานะทางเศรษฐกิจแตกต่างกันมีการบริหารความเสี่ยงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้บริหารที่มีฐานะทางเศรษฐกิจแตกต่างกันมีการบริหารความเสี่ยงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทุกด้าน

ซึ่งตอบรับสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ว่า “การบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ตามสถานภาพของผู้บริหาร ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจ จำแนกเป็น ฐานะทางเศรษฐกิจสูง ปานกลางและต่ำแตกต่างกัน” นั้นจากการศึกษาพบว่า ผู้บริหารที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง ปานกลางและต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริกร อักษรดี (2544, หน้า 109) ที่กล่าวว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้น้อยกว่าหรือเท่ากับ 15,000 บาท จะแสดงความสัมพันธ์กับความเครียดในระดับปานกลางมากกว่ากลุ่มอื่น ด้วยเหตุผลที่ว่าสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันทำให้พนักงานต้องมีภาระค่าใช้จ่ายมากขึ้น แต่ในขณะเดียวกันรายได้ที่พนักงานได้รับจากบริษัทกลับมีจำนวนน้อยเกินไปไม่พอกับรายจ่ายหรือไม่เหลือพอสำหรับเก็บออม และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมพร ชูทรานนท์ (อ้างถึงใน ศิริกร อักษรดี, 2544 หน้า 55) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง สภาพแวดล้อมและความเครียดในการทำงานของทันตแพทย์ พบว่า

ทันตแพทย์ที่มีรายได้ต่ำมีความเครียดในการทำงานมากกว่าทันตแพทย์ที่ไม่ได้ทำงานบริหารสถานพยาบาล และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ คิวพร เล็งไพบูลย์ (2545, หน้า 97) ทำการศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการรับรู้สภาพแวดล้อมในการทำงาน ความเครียดในการทำงาน และความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานสำรองที่นั่งของบริษัทการบินไทยจำกัด (มหาชน) พบว่าพนักงานที่มีอายุ อายุงาน และระดับเงินเดือนที่แตกต่างกันมีความเครียดในการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 Ivancevich and Metteson (1978, p. 372) กล่าวว่า ปัญหาเศรษฐกิจและที่อยู่อาศัย เป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดความเครียดในการทำงาน อีกทั้งการศึกษาความพึงพอใจในการทำงานของผู้บริหารโรงเรียนของ Schmidt (1975, p.7583-A) ที่พบว่า องค์กรประกอบที่ผู้บริหารไม่พึงพอใจในการทำงานได้แก่เงินเดือน แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชัชวาลย์ มีสกุล (2540, หน้า 64) ที่พบว่ารายได้ต่อเดือนไม่มีความสัมพันธ์กับความเครียดของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม

ผู้วิจัยมีความเห็นว่าฐานะทางเศรษฐกิจของผู้บริหารมีการบริหารความเสี่ยงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้บริหารที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง กับปานกลาง มีการบริหารความเสี่ยงใกล้เคียงกัน แต่ผู้บริหารที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ จะมีการบริหารความเสี่ยงแตกต่างกันอาจแสดงให้เห็นถึงฐานะทางเศรษฐกิจของโรงเรียน ซึ่งจะส่งผลให้โรงเรียนอยู่ในภาวะวิกฤตได้ง่ายเสี่ยงต่อการมีฐานะทางเศรษฐกิจตกต่ำ ซึ่งจะแตกต่างจากผู้บริหารที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงและปานกลาง ทั้งนี้เพราะฐานะทางเศรษฐกิจเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้หลักการทางการบริหารความเสี่ยงแตกต่างกัน เพราะไม่ว่าผู้บริหารจะมีฐานะทางเศรษฐกิจสูง ปานกลางและต่ำ ต่างก็ให้ความสำคัญต่อหลักการทางการบริหารความเสี่ยงดังกล่าวพอๆ กัน แต่ผู้บริหารที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง และปานกลาง สามารถบริหารความเสี่ยงได้ดีกว่าเพราะได้รับอัตราผลตอบแทนที่สูงพอสมควร เกิดสภาพคล่องทางการเงิน ความมั่นคงในฐานะทางการเงินมีขวัญและกำลังใจที่ดี และสามารถสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย สามารถรับภาระทางเศรษฐกิจในปัจจุบันได้ จึงไม่ส่งผลต่อความเครียดในการปฏิบัติงาน สามารถบริหารความเสี่ยงได้ในระดับปานกลาง แต่ส่งผลให้ผู้บริหารที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำมีการบริหารงานที่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยเรื่อง การบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1.1 ผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ควรให้ความสำคัญกับการบริหารความเสี่ยงทุกด้าน เนื่องจากการดำเนินงานในโรงเรียนมีภาวะความเสี่ยงอยู่มาก ดังนั้นหากศึกษาและสามารถบริหารความเสี่ยงในด้านต่างๆ ได้ในระดับมากหรือมากที่สุดจะทำให้การดำเนินงานโรงเรียนมีมาตรฐานและแข่งขันกับคู่แข่งได้

1.2 ผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ควรให้ความสำคัญกับการบริหารความเสี่ยง ด้านการบ่งชี้เหตุการณ์หรือการระบุเหตุการณ์ เนื่องจากการดำเนินงานในโรงเรียนหากสามารถระบุและทราบว่าจะอะไรที่เป็นความเสี่ยงของโรงเรียนได้ จะสามารถบริหารจัดการกับความเสี่ยงนั้นได้ โรงเรียนก็ไม่เกิดปัญหา นักเรียน ผู้ปกครอง สถานประกอบการ ที่รับบริการจากโรงเรียนจะเชื่อมั่นในโรงเรียน ทำให้ผลตอบแทนที่ได้รับจะมีอัตราที่สูงขึ้น

1.3 ผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ควรให้ความสำคัญกับการบริหารความเสี่ยง ด้านการประเมินความเสี่ยงของธุรกิจ เนื่องจากมีผลกระทบโดยตรงต่อผลการดำเนินงาน ซึ่งในส่วนนี้การดำเนินงานในโรงเรียนจะต้องวิเคราะห์ถึงสาเหตุที่อาจเกิดขึ้นและส่งผลกระทบต่อการทำงานโดยตรง ดังนั้นการประเมินถึงโอกาสการเกิดขึ้นของเหตุการณ์และผลกระทบจากเหตุการณ์นั้นๆ ต่อโรงเรียน จะทำให้หาแนวทางแก้ไขได้ทันทั่วทั้งที่ต่อไป

1.4 ผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ควรให้ความสำคัญกับการดำเนินงานของโรงเรียน โดยเฉพาะการนำข้อมูลในอดีตเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ปัจจุบัน เพื่อคาดการณ์งานในอนาคตของโรงเรียน เนื่องจากการบริหารความเสี่ยงในด้านต่างๆ โดยเฉพาะข้อมูลในอดีตสามารถพยากรณ์หรืออาจส่งผลกระทบต่อการทำงานของโรงเรียนในปัจจุบัน หากผู้บริหารเตรียมความพร้อม ศึกษาข้อมูลในอดีตและมีความรู้ในการบริหารความเสี่ยงด้านต่างๆ ที่เกิดขึ้น ย่อมจะทำให้การดำเนินงานโรงเรียนสามารถฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ และประสบผลสำเร็จต่อไปได้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอแนะข้อคิดเห็นดังนี้

2.1 ควรศึกษาผลกระทบการบริหารความเสี่ยงที่มีต่อผลการดำเนินงานของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

2.2 ควรศึกษาผลกระทบการบริหารความเสี่ยงที่มีต่อผลการดำเนินงานของโรงเรียนเอกชนในกลุ่มอื่น ๆ เช่น ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา

2.3 ควรศึกษาการเปรียบเทียบการบริหารความเสี่ยงของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร กับ โรงเรียนอาชีวศึกษาของรัฐ ในกรุงเทพมหานคร

2.4 ควรศึกษาถึงปัญหาและอุปสรรคที่มีผลกระทบต่อผลการดำเนินงานของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ซึ่งจะทำให้ทราบถึงจุดอ่อน จุดแข็ง ปัญหาและอุปสรรค เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข

2.5 ควรศึกษาแนวนโยบายของรัฐบาลที่มีผลกระทบต่อผลการดำเนินงานของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในประเทศไทย

มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี